

meraterne slog Kres omkring dem og hidsede dem op med Tilraab, blev det efterhaanden Alvor. Skønt Mads Vestrup var ham overlegen baade i Kødmasse og Styrke, blev han alligevel tilsidst kastet, og nu skete der noget uhyggeligt. Da Mads hørte det Glædeshyl, hvormed Tilskuerskaren hilste Goliats Fald, blev han pludselig hvid som Sneen, de laa paa, og spyttede ham op i Ansigtet.

Hvad han havde følt udover Væmmelse og Skamfuldhed, da han bagefter stod henne ved Muren og tørrede sig med sit Lommetørklæde, mens Skolens Inspektør, der havde været Vidne til Optrinet, paa Stedet tildelte Synderen en Afstraffelse, forstod han først mange Aar efter. For hver Gang Lærerens Spanskrørsstok buldrede paa den tykke Vadmelsryg, raabte Mads Vestrup i vild Desperation, at saadan en Herregaardsdreng i Fløjlsklæder ikke var andet end det bare Skidt i Vorherres Øjne, og dette Nødraab til Himlen havde han aldrig siden glemt. Det lød paany i hans Øre, dengang de efter seks Aars Adskillelse mødtes i København som nybagte Studenter. Mads Vestrups ynkværdige Fattigdom, hans fuldkomne Hjælpeløshed i den store fremmede By og det Vanry, han var kommen i blandt nogle Grinebidere, fordi han en Aften i Aprilforeningen, da han et Øjeblik troede sig alene i Restaurationslokalet, havde ladet sig friste af nogle afskaarne Brødskorper, som var bleven levnet paa en Tallerken, — alt dette havde igen skabt en Art Forhold imellem dem, indtil Mads Vestrup pludselig en Dag forsvandt fra København for ikke mere